

[Boeck-Hansen.]

om Aaret, og det kan man vel nok sige er meget lidt, navnlig naar man husker paa, at Husmandsbrug skulde være den mest rationelle Form for Landbrug. Hvis vi regner med en Middellindtægt af ca. 1 500 Kr., bliver det ca. 5 Kr. om Dagen til Mand og Kone og maaske en halvvoxsen Dreng. Det er kun en lille Indtægt, og jeg tror derfor, at man, naar man taler om de meget lave Lønninger ude paa Landet, skal tænke paa, at man netop har anbefalet Udstykning — og det er altsaa resulteret i disse smaa Lønninger.

Jeg synes derfor, man skal være noget forsigtig med over for Landbruget at tale om Løntrykkeri. Jeg tror, at enhver forstandig Landmand hellere end gerne vil give højere Lønninger, end han gør i Øjeblikket, men Aarsagen til, at har ikke gør det, er, at Indtægterne er saa smaa, som de er, og dette skyldes efter min Mening, at man ikke i rette Tid har taget Hensyn til Det konservative Partis Henstillinger om at drive en mere fremsynet Handelspolitik.

Medens jeg taler om Lønninger, vil jeg gerne pege paa det karakteristiske i, at inden for Staten har Arbejderne og Haandværkerne Lønninger, der synes at ligge ikke saa lidt over det private Lønniveau, medens Assistentklassen, Fuldmægtigene, Kontorcheferne og de med dem ligestillede er kommet tilbage og ligger under det private Lønniveau. Der forekommer mig at være noget karakteristisk i dette.

I sidste Samling talte man ogsaa om Sygeplejerskernes Arbejdsforhold, og der fremkom dette, at der var ikke tilstrækkelig mange Sygeplejersker her i Landet, til at man kunde gennemføre 8 Timers Arbejdsdagen for dem. Jeg vil gerne spørge: har man søgt at raade Bod paa dette uheldige Forhold? for jeg synes, det er et mærkeligt Forhold, naar man allerede i 1919 har gennemført en Lov, hvorefter Folk, der arbejder i Nat- og Dag-Drift, fik 8 Timers Arbejdsdag. Det forekommer mig, at man burde lave en lignende Lov, i det mindste nu i 1936, der gav disse pligtopfyldende, flittige Mennesker saadanne Vilkaar, som man for længst har givet Mændene.

Jeg havde oprigtigt ønsket et Tilsgagn om, at man vilde komme ind paa en Lovgivning, der stillede næringsdrivende paa lige Fod med de kooperative Foretagender eller omvendt, saaledes at lige Erhverv fik lige Beskatning. Noget saadant forekommer mig at være et Retfærdighedskrav. Jeg mener ogsaa, at det

offentlige burde stille Krav om, at der i de kooperative Foreningers Vedtægter stod noget om, hvilke effektive Foranstaltninger de selv skulde gennemføre for at hindre, at fremmede sneg sig ind i deres Foreningslokaler og derved blev i Stand til at faa Fordele, som ikke tilkom dem. Jeg mener, at enhver, der henter Varer i saadanne Forretninger, bør legitimere sig, og at enhver, der henter Varer for saadanne Forretninger, ogsaa maa staa inde for, at disse Varer kun kommer dem til Nytte og ikke bliver brugt af andre end netop Medlemmer.

De frie Erhvervs Folk maa kæmpe til mange Sider i Øjeblikket. Foran sig har de Valutacentralen, til den ene Side har de en evig Strøm af Mennesker, som tror, at de kan blive Erhvervsfolk, f. Eks. Købmænd, uden at have nogen Foruddannelse. Disse Mennesker gaar i Stykker, men inden det sker, faar Erhvervsfolkene en højst ubehagelig Konkurrence. Paa den anden Side er der Enhedsprisforretninger o. lign., og bagved kæmper saa Kooperationen og falder dem i Ryggen. Og nu hører man fra Regeringens Side, at Erhvervsfolkene ikke har været deres Opgave voksen. Jeg synes, det er en meget haard Dom, og at man maa være meget stærkt inde i de Sager for at kunne afsige saa kraftig en Dom.

Skulde man ikke ogsaa være lidt forsigtig med at kaste med Sten? Det forekommer mig, at man skal være noget forsigtig med det. Handelsoverenskomsten med Tyskland har dog endnu ikke bevist særlig stor Evne til at lave en god Handelsoverenskomst, saa lidt som det sælsomme Kulindkøb har været Bevis for Dygtighed i Handel. Maaske kan det, naar vi faar at vide, hvad disse Kul kommer til at staa i, og hvilken Kvalitet de har, se anderledes ud. Jeg tvivler om det. Den højtærede Udenrigsminister udtalte før, at dette Køb var et Offer fra Statskassens Side, men naar man saadan skal ofre noget paa et Indkøb, plejer Indkøbet jo ikke at have været særlig godt.

Statsforetagender synes heller ikke at gaa saa overvældende godt herhjemme. Finanslovforslaget viser et ganske betydeligt Underskud paa dem. Nu er det ikke saadan, at jeg mener, Statsforetagender altid bør betale sig. Navnlig om Baner og Havneanlæg kan man meget godt tænke sig, at disse har saa stor samfundsmæssig Betydning, at de med Berettigelse drives med Underskud. Men skal man vedblive at lægge saa mange Penge, f. Eks. i Vestkysthavnene, f. Eks. ved Hanstholmene? Er det Anlæg stadig, saaledes som Situatio-